

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 41.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366859904.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Men Jochum havde troet, det var Synd, at den Onde saa ganske skulde løbe af med de Viises Steen, som han ganske vist troede det var, hans Herre havde fundet i Havet, og da de gamle Tyvenykker endnu ikke saa ganske havde forladt ham, havde han listet sig til at skrabe et Par Sandskorn af Stenen og gjemte dem hos sig som en stor Skat. Han blev virkelig ogsaa i kort Tid saa viis, at hverken hans Herre eller noget andet fornuftigt Menneske kunde forstaae et Ord af hvad han sagde, og dertil saa opblæst og onskabsfuld, at Ingen kunde omgaaes ham. Mange Lærde troede nu ogsaa i Jochum at opdage et uhyre philosophisk Hoved, og maaskee havde han blevet en vigtig Person i den menneskelige Culturhistorie og gjort Epoke i Litteraturen som Opfinder af et mageløst philosophisk System. Men en Dag tabte han sine Sandskorn i Stalden, og saasnart de vare kastede paa Møddingen, var Jochums Viisdom forbi og han blev atter den samme lystige og brave Karl, han altid havde været. Men i de følgende Tider skal hine Sandskorn ofte være fundne og tabte igjen, skjøndt vel neppe saa reene, som da Jochum besad dem, og hos adskillige af de nyeste Viislinge vil man paastaae at have sporet deres infernalske og skarnagtige Virkning.